

Ο π. Κοσμάς Γρηγοριάτης ξεκινά το μεγάλο του έργο στο Κογκό (π. Μιχαήλ Χριστοδουλίδης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/2017/04/mnimi-ierapostolou-p-kosma-grigoriati/>]

Αρχίζοντας τις ιεραποστολικές του προσπάθειες, ο αείμνηστος π. Κοσμάς θέλησε, εξ αρχής, να επιτελέσει έργο απρόσωπο, εκκλησιαστικό και χριστοκεντρικό. Εκκλησιολογική ήταν και η βάση, στην οποία στήριζε την όλη εργασία του. Γι' αυτό μεταβαίνει στην Αφρική, όχι σαν άτομο, για προσωπικό έργο, αλλά μοναχός συγκεκριμένης Μονής και τάσσεται στρατιώτης στην υπηρεσία της Εκκλησίας, υπό τον Τοπικό Επίσκοπο.

«Αν το έργο μου είναι προσωπικό, θα διαλύσει μόλις εγώ φύγω, συνήθιζε να λέει. 'Αν έχει βάσεις εκκλησιαστικές θα το αναλάβει η Εκκλησία και θα έχει συνέχεια».

Θυμάμαι ακόμα πόσο έντονα τόνιζε, με κάθε ευκαιρία, σε κάθε του συνέντευξη, εκείνο το «προσφέρω τις υπηρεσίες μου με Μητροπολίτη τον Σεβασμιώτατο Τιμόθεο Κοντομέρκο».

Αυτό προμετωπίδα σε κάθε του δήλωση. Ήθελε, το κάθε τι να είναι εναρμονισμένο, με την κανονική τάξη της Εκκλησίας. Υπό τον Επίσκοπο και με τις ευλογίες του προχωρούσε στον προγραμματισμό και την πραγματοποίηση κάθε έργου στον ιεραποστολικό αγρό. Γνώριζε πώς «ο λάθρα Επισκόπου τι πράσσω τω διαβόλω λατρεύει» (Ιγνάτιος Θεοφόρος Σμυρν. ΙΧ.Ι).

Συνήθιζε να στέλλει ευσεβείς ιθαγενείς, αντί για σπουδές στα πανεπιστήμια τής Ελλάδος πού πίστευε πώς χαλούσαν, στη μονή τής μετάνοιας του, στο Άγιον Όρος, για να ζήσουν τη γνήσια ορθόδοξη ζωή και να μπολιάσουν στην Εκκλησία του Κολουέζι αυθεντικά ήθη και βιώματα.

Επειδή πίστευε, πώς δεν μπορεί να σταθεί Εκκλησία χωρίς μοναχισμό, στα έργα προτεραιότητάς του ήταν και η ίδρυση μοναστηριού στην Αφρική. Όχι τόσο για ιεραποστολικούς σκοπούς, αλλά σαν καθαρά μοναστικό κέντρο, σαν σιωπηλή, μα ταυτόχρονα κραυγαλέα, μαρτυρία στον πολύβουο, ειδωλολατρικό κόσμο τής Αφρικής. Τα τελευταία χρόνια εκπληρώθηκε κι αυτό. Η γυναικεία Μονή του Αγίου

Νεκταρίου, κοντά στο Ιεραποστολικό Κέντρο, είναι τώρα πραγματικότητα.

Εκείνο, όμως, πού τον διέκρινε ιδιαίτερα ήταν η εργατικότητα, η μέθοδος και η οργάνωση στην εργασία, η ευρυμάθεια, η ταχύτητα και η ευχέρεια στην αντιμετώπιση δυσκολιών, η εφευρετικότητα, η ακλόνητη πίστη, το πνεύμα τής αγάπης και τής θυσίας.

«Ιεραποστολή δεν είναι μόνον η κατήχησις και οι βαπτίσεις» έγραφε στενός του συνεργάτης τον Δεκέμβριο του 88.

«Διά να μπορούν να λειτουργούν και να κινούνται οι Ιεραπόστολοι και οι συνεργάτες τους εις το καθαρώς πνευματικό έργον, χρειάζεται ολόκληρη τεχνική υποδομή, τής όποιας το μέγεθος και η άξια μένουν άγνωστα εις τους φίλους των μετόπισθεν».

Αυτής τής τεχνικής υποδομής ιθύνων νους, σχεδιαστής και αρχιτέκτων υπήρξε ο π. Κοσμάς. Εργοδηγός, οικοδόμος, μηχανικός, συγκολλητής, οδηγός, γεωργός, ξυλουργός, πνευματικός καθοδηγητής, «τοις πάσι τα πάντα».

Ακατάβλητος στη δουλειά, εργαζόταν ώρες ολόκληρες σε κάθε είδους εργασία. Δεν ξέρουμε τί είναι μεσημέρι και μεσημεριανό φαγητό. Το τραπέζι τής

ιεραποστολής είναι στρωμένο από το μεσημέρι μέχρι αργά το απόγευμα. Εργασία «από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός», μέσα σε δρόμους ανύπαρκτους, με οχήματα και μηχανήματα όλο βλάβες, με αιματηρές θυσίες, «εν θλίψεσιν, εν ανάγκαις, εν στενοχωρίαις, εν πληγαίς... εν κόποις, εν αγρυπνίαις» (Β' Κορ. 6,45).

Έγραφε το 81: «Μέχρι την Καμίνη, πήγαμε σχεδόν καλά κολλήσαμε μερικές φορές, αλλά με το βίντσι, πού έχει το λαντρόβερ, δέναμε το σχοινί σε δένδρο και βγαίναμε. Εκεί πού κουρασθήκαμε ήταν η διαδρομή Καμίνη-Κανιάμα, διότι οκτώ ώρες ταξιδεύαμε μέσα σε ποτάμι. Εις ωρισμένα σημεία βούλιαζε ολόκληρη η μούρη του αυτοκινήτου μέσα στο νερό. Και αυτό, διότι ο δρόμος είναι χαμηλότερα από το έδαφος και οι συνεχείς κατακλυσμιαίες βροχές, τον μεταβάλλουν σε ρέοντα ποταμόν».

Το 1985, περιγράφοντας τις δραστηριότητές τους, τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, έγραφε:

«Στις 6 το πρωί Όρθρος και Θεία Λειτουργία σε χωριό, πού απέχει άνω των 220 χλμ. Εδώ βρήκα έναν ταλαίπωρο χριστιανό να κουβαλά στη ράχη του ένα άχρονο, νεκρό παιδάκι του, για να το πάει στο χωριό του, 10 χλμ. από το Κολουέζι. Βάλαμε το παιδάκι σε κάσα και, με τον π. Γεράσιμο, τους πήγαμε στο χωριό... Έτσι, λίγο κουρασμένος, επέστρεψα και πάλιν μεσάνυχτα στο κελλί μου, οπού με περίμενε ο π. Κύριλλος, διά να μου αναφέρει τα προβλήματα πού προέκυψαν κατά την απουσίαν μου.

Πάνω σ' αυτό το μοτίβο κυλά η ζωή μας εδώ, στην καρδιά τής μαύρης Ηπείρου, εργαζόμενοι νύκτα και ήμερα, παλαίβοντας μεταξύ χαράς και λύπης, ένεκεν τής δόξης του Κυρίου μας και τής φιλτάτης Ορθοδοξίας μας» (επιστολή ημ. 6/6/85).

Στο τελευταίο του εξ άλλου ενημερωτικό φυλλάδιο πού πήραμε μία εβδομάδα μετά τον θάνατό του και στο όποιο περιγράφει το 12ήμερο των εορτών, στο Κολουέζι, έγραφε για την ημέρα των Φώτων:

«Παρασκευή 6/1/89. Η μεγάλη ημέρα των Κατηχουμένων του Χρίστου... Αρχίσαμε με το μεσονυκτικό στις 5.30 το πρωί. Τη Θεία Λειτουργία ακολούθησαν 350 βαπτίσεις και τελειώσαμε στις 7 το βράδυ με 24 γάμους...».

[Συνεχίζεται]